

тъ за спасеніето на човѣческїа родъ, излезните да го посрещнете. Средните ангелски чинове не знаѧха Христа: защото коплощеніето Хри стово бѣше утвъдно (скрито) отъ човѣците и отъ ангелите: обаче не отъ сичките ангели, но само отъ средните чинове: защото сичките ангели сѫ деветъ чинове, които сѫ дѣлѣта на три части по три чина. Въ първѣтъ часть сѫ: престолите, които знаѧха Христокото коплощеніе. Во вторѣтъ сѫ: властите, тѣ сѫ средните чинове, които не знаѧха Христа, за това питали за него. Въ третѣтъ сѫ: ангелите, които сѫ най близъ до този видимый свѣтъ, тѣ знаѧха, Христа: защото го славословиха надъ витлеемскїа вертепъ, когато сѫ роди. И тѣй сичките ангелски чинове като видѣха Христа, чи преминѣка съ тѣлото посрѣдъ тѣхните полкове, со страхъ сѫ покланѧха и пѣаха, алилѹгія. А Христосъ като промина, възлѣзна най горѣ и сѣдна отъ дѣснатъ странѣ на Бога отца, гдѣто си бѣше. Да отвори за насъ путь, и да покажи намъ какъ не е возможно да влезне никой тамо, додѣ не тарпи сичките злы слѹжбаниа въ живота си: защото нѣма другиј путь за тамо, освенъ тарпѣніето, съ което и самъ Христосъ премина и влезна въ своятъ славъ. Както дѣма за него Ісаїа: какъ ризите мѫ биле очеркени като съ вино намокрени: защото Христосъ истѣкалъ единъ жлебъ самъ, безъ да мѫ помогни другиј. А що е билъ този жлебъ? Той е билъ мѣките, които претварпѣ за насъ, отъ разгниѣннаго на насъ Бога. А червеностъта на дрехите мѫ показвала самата кръвъ Христова: защото Христосъ самъ истѣкалъ този жлебъ (божія гнѣвъ) безъ помощника. Чакаѫ дѣма, да поскорби нѣкой за мене и нѣмаше: защото не само отъ човѣците бѣше останенъ, но като чи бѣше останенъ и отъ самого Бога за нашите грѣхове, за което рекалъ на кръста: боже, коже мой защо си ма оставилъ? И не само това е претварпѣло Христосъ, но оци много. Като сѫ родилъ бѣгалъ отъ Ирода во Єгипетъ, и много путь отъ Європе, които искали да го убиятъ, съ камани, за което и дѣмалъ: лесиците и мѣката легла и птиците гнѣзда, а съна човѣческий нѣма гдѣ да си подклони главата. Сичкія Христови животъ билъ само едно тарпѣніе, и непрестанно бореніе съ дѣвола. Помыслете само на Пилатово то съдилище колко бой, смѣхъ и безчестіе претварпѣ съ голѣмъ крѣтъ, за това и Богъ отецъ го прослави, както дѣма Павелъ: видимъ Христа заради своите смиренія со славъ. Каквото и днесъ си възнесе слава за съсего тарпѣніе, тѣй и сичките негови ученици съ таквози тарпѣніе си проминали живота, само да прѣемнатъ тази вѣчна слава. Съ таквози тарпѣніе пъркомѣченикъ Стефанъ виделъ нѣвето откровено, и Христа одѣсанъю Бога, когато го убиваха съ камани и по лѣчила сиам безкрайна радостъ. Съ таквози тарпѣніе сичките мѣче-